Pagina sportului UNIVERSITAR

Note mari la atletism, la „examenul" de pe stadionul Republicii

Cornel Porumb trecînd peste ştacheta înălţată la 2,04 m!
Foto: I. Mihăicâ

Ediţia din acest an a „universitarelor" de atletism a avut parte de un final pe măsura tradiţiei acestei competiţii. Aproape 200 m au alergat cot la cot pe ultima parte a ştafetei de 4 x 400 m Valeriu Jurcă şi Mircea Ursac, reprezentînd Universitatea „C.I. Parhon" şi, respectiv, I.C.F. Linia de sosire au trecut-o tot împreună şi a fost nevoie de o deliberare destul de lungă a arbitrilor pînă să se anunţe victoria, meritată, a echipei Universităţii. A fost ultima dar nu şi singura surpriză furnizată de finalele acestor campionate. De altfel, dacă ar fi să enumerăm surprizele, am începe cu una care nu ţine de domeniul cifrelor: faptul că întreaga desfăşurare a întrecerilor, nivelul tehnic atins au întrecut orice aşteptări. Comparaţia cu finalele ediţiei precedente este edificatoare. La băieţi, la 12 din cele 19 probe, rezultatele campionilor din acest an sînt mai bune. La fete „scorul" ar fi egal: 6-6. Nu trebuie însă să uităm că, spre deosebire de concursul desfăşurat la Cluj, finalele de pe stadionul Republicii au prilejuit un record de valoare mondială — acel 54,33 m al Mariei Diţi — şi o altă performanţă de răsunet continental — 2,04 m la înălţime al lui Cornel Porumb.

Putem numi aceste finale drept cel mai interesant şi rodnic concurs atletic din cele desfăşurate pînă acum în acest sezon. Firește, nu le-am socoti astfel, dacă ar fi vorba numai de cele două excepţionale rezultate. Adevărul este că şi alte performanţe, şi alte comportări au contribuit la succesul competiţiei. Astfel, medicinistul Mircea Stein a obţinut cu 14,90 m., cea mai bună performanţă a sezonului la triplu; studentul anului II al Facultăţii de Construcţii Civile şi Industriale din Bucureşti Nicolae Popovschi a sporit „familia" săritorilor noştri de peste 7 m la lungime, repurtînd o victorie nescontată asupra lui Valeriu Jurcă; viitoarea arhitectă Sanda Grosu, abţinîndu-se de a concura la proba favorită — lungimea, a cucerit totuşi două titluri, la 100 m şi 80 m g cu rezultate mulţumitoare; iceflsta Edda Knall se poate mîndri cu trei tricouri de campioană: la înălţime, lungime şi ştafetă; duble victorii au realizat de asemenea medicinistul din Tg. Mureş, Ştefan Perneki, în revenire de formă, icefistul Dumitru Buiac, studentul în ul imul an al Facultăţii de Medicină Veterinară din Capitală, Lucian Borcescu, şi reprezentantul Facultăţii de Ştiinţe Juridice din Bucureşti, Előd Kincses.

Ca şi anul trecut, bucureştenii au cucerit majoritatea titlurilor. De astădată, victoria lor a fost mai netă: 25 titluri (din care: I.C.F. 12, „Univ. C.I. Parhon" 5, I.M.F. 2, Inst. Agronomic 2, Inst. Arhitect. 2, Inst. Construcţii şi I.S.E. cîte 1) faţă de Cluj 3, Tg. Mureş 2 şi Timişoara 1. In 1959, raportul de forţe a fost: Bucureşti 21, Cluj 8, Tg. Mureş 2.

Dacă, în general, rezultatele celor mai buni concurenţi au fost mulţumitoare, nu mai puţin adevărat este că între primii 2—3 clasaţi şi ceilalţi s-a observat o diferenţă sensibilă la mai toate probele. Pe de altă parte, datele de care dispunem arată că, exceptînd Timişoara, în celelalte centre, etapa anterioară a campionatelor a cuprins un număr redus de participanţi şi nu s-a ridicat la un nivel corespunzător. Desigur, acest lucru îşi are originea în lipsa de interes cu care este privit atletismul în unele institute şi facultăţi.

De aceea, considerăm că pentru viitorul an universitar, obiectivul principal al activităţii sportive de masă din institute trebuie să-l constituie dezvoltarea atletismului, rămas în urmă faţă de jocurile sportive.

TIBERIU STAMA
CAMIL ANTONIU

Un splendid „duel": Diţi-Porumb!

Simbătă spre seară ploaia şi vîntul în rafale adunaseră sub acoperişul „Republicii" grupurile de studenţi răzleţite care încotro, lîngă sectoarele favoriţilor lor. Şi astfel, în ca galerie studenţească reunită prinse puteri sporite în jurul „naturaliştilor" care aşteptau aruncările colegei lor Maria Diţi şi al „mecanicilor", veniţi să-l „înaripeze" pe Cornel Porumb, colegul lor din Cluj.

„Porumb încearcă la 1,95!" Linişte pe stadion. Zăresc alţi trei... spectatori: Maria Diţi, care şi-a uitat suliţa înfiptă în nisipul gropii de prăjină, „operatorul" Söter, făuritorul de kinograme şi recordmenul de juniori Eugen Ducu. Saltul de bucurie al Mariei şi explozia galeriei marchează ridicarea ştachetei la 2 m.

Prima încercare... Porumb doboară. Zăngănitul metalic al ştachetei se contopeşte cu expiraţia galeriei decepţionate. Dar asta numai pentru o clipă. Speranţele renasc. Maria Diţi e din nou la start. Ultimul. Operatorul Söter aleargă spre start, ferindu-şi aparatul de ploaie. Campioana îşi echilibrează sistemul de pîrghii, cu suliţa de-asupra capului, porneşte fluent, aruncă formidabil şi semicercul alb al lui „50" e depăşit cu peste 4 metri. A doua performanţă mondială a anului a fost stabilită!

Freamătul tribunei nu s-a stins încă şi o nouă explozie salută cei doi metri ai lui Porumb.

Se anunţă 2,04. Mi-e mai frig. Nu ştiu dacă e din pricina ploii reci sau a... înălţimii. Ce-o fi simţind Porumb? E drept că lipsesc Bolsov, Fabrikovski şi Marianovici, învinşii de la Torino, dar primăvara olimpică aşteaptă cifre, în ciuda ploii şi a vîntului. După o primă încercare nereuşită, campionul mondial-universitar trece superb şi simplu! Nou record personal!

Ştacheta urcă. 2,06!! Nu-l mai urmăreşc pe Porumb. Caut să pătrund în sufletul lui Söter. Nu izbutesc. Îl văd bătătorind pista pe locul bătăii. Apoi îşi reia locul de operator.

Marea tentativă nu izbuteşte. Mă îndrept spre Söter. Nu aşteaptă întrebarea:

— Ştiu ce vrei să afli. Te rog să crezi că la 2,06 recordmanul din mine a dispărut cu desăvîrşire şi a apărut doar antrenorul. Am dorit din suflet victoria lui Cornel. Şi aşa performanţa lui e destul de bună. Sînt încîntat că urma piciorului drept nici nu se zăreşte şi că ritmul în trei timpi i se potriveşte de minune noului nostru „2,04". De altfel, aştept cu nerăbdare executarea „testamentară" a recordului meu, care, fiţi sigur, n-o să întîrzie...".

ION GHIRILA

SUCCES LA EXAMENE!

Sportul este o preocupare dragă a majorităţii studenţilor noştri. Acest lucru a fost încă o dată dovedit de campionatele universitare recent încheiate. Dar studenţii nu uită că principala îndatorire rămîne învăţătura, pregătirea temeinică, sistematică pentru viaţă, pentru profesiunea aleasă.

Ne aflăm în preajma unei noi sesiuni de examene, eveniment de seamă în viaţa universitară. Toată atenţia studenţilor, toate forţele lor sînt îndreptate spre pregătirea pentru examene. Este o perioadă de muncă încordată, dar studenţii noştri sportivi nu se tem de muncă. Sîntem convinşi că şi de data aceasta, din rîndurile lor se vor ridica fruntaşi la învăţătură, numai cu note de 9 şi 10 la examene şi colocvii, aşa cum a fost cazul în sesiunea din iarnă cu atleţii M. Ursac, E Constantinescu, Ileana Blăgescu de la I.C.F., Nicolae Bay (I.M.F. Tg. Mureş), Petre Popa (Inst. Agronomic Craiova), Renate Paulini (Univ. Babeş-Bolyai Cluj), Ioana Istrătescu şi A. Peterfi (Inst. Politeh. Tim) şi alţii care duminică au primit frumoase premii din partea M.I.C. pentru succesele la învăţătură şi pe terenur de sport. Exemplul lor să dea un nou imbold tuturor studenţilor noştri sportivi care se pregătesc de examene.

Urăm studenţilor care în curînd vor lua startul în cea mai importantă competiţie: examenele, succes pe toată linia!

Campioni universitari pe anul 1960

Sanda Grosu, *studentă la Institutul de Arhitectură „Ion Mincu" — Bucureşti*

Edda Knall, *studentă la Institutul de Cultură Fizică.*

Lucian Borcescu, *student la Institutul Agronomic „Nicolae Bălcescu" — Bucureşti*

Dumitru Buiac, *student la Institutul de Cultură Fizică.*

Campionatele universitare — trecere în revistă a forţelor sportului studenţesc

• Participare masivă în toate centrele universitare • Noi baze sportive • Oaspeţi care se lasă încă aşteptaţi pe terenurile de sport: studenţii institutelor de artă şi studentele majorităţii institutelor.

O dată cu întrecerile de atletism desfăşurate sîmbătă şi duminică pe stadionul Republicii, au luat sfîrşit campionatele universitare pe anul 1960. In răstimpul dintre probele finalelor de atletism am încercat să stabilim un... mic record, întreprinzînd o anchetă printre reprezentanţi ai tuturor centrelor noastre universitare, cu întrebarea: *cum s-au desfăşurat în institutul şi oraşul dv. campionatele universitare?* Ne-au răspuns şefii unor comisii sportive ale Uniunilor Asociaţiilor studenţilor, şefii unor catedre de educaţie fizică, asistenţi. Răspunsurile primite au întregit imaginea pe care ne-o făcusem asupra acestor campionate: ecoul unei competiţii tinereşti care a răscolit masa studenţilor, aducînd din toamnă şi pînă în primăvară pe terenurile de sport mii şi mii de studenţi. Tradiţia puternică a campionatelor, împletită cu entuziasmul organizatorilor — în marea lor majoritate studenţi — au făcut ca în aproape toate institutele să se înregistreze participări-record. Dar să lăsăm să vorbească cifrele. La universitatea „Babeş-Bolyai", de pildă, campionatele universitare au antrenat peste 1000 de studenţi la fotbal (70 de echipe!), 1087 (din care 152 fete) la baschet, 950 la volei, 515 la atletism. La Universitatea „Al. I. Cuza" din Iaşi competiţia de volei a reunit aproape 500 studenţi şi studente. La Politehnica din Timişoara s-au înregistrat, de asemenea, cîteva „recorduri" locale: 570 de studenţi la tir, 546 la atletism, 522 la baschet, 502 la volei etc. In Capitală, la întrecerile primei etape au luat parte 9910 studenţi, la Cluj 3781, la Iaşi 3517. Da, sportul de masă începe să devină realitate în institutele noastre. Se înfăptuieşte, firește nu pretutindeni cu aceeaşi intensitate, trecerea — mai bine-zis saltul — de la activitatea izolată a cîtorva echipe de performanţă la o activitate sportivă largă, cuprinzătoare şi mai ales continuă a majorităţii studenţilor. Iată roadele îndrumării de către organizaţiile de partid a activităţii sportive, înţeleasă ca un factor important în educarea comunistă a studenţilor. Iată rezultatele sprijinului tot mai activ acordat de conducerile institutelor. Iată ce înseamnă folosirea pentru sport a importantei forţe de organizare şi mobilizare a organizaţiilor U.T.M. şi asociaţiilor studenţilor.

Pînă nu de mult colaborarea între catedrele de educaţie fizică şi asociaţiile studenţilor (respectiv colectivele sportive aparţinînd lor) constituia un punct „nevralgic" în multe institute. Astăzi, fără îndoială, această etapă a fost depăşită. In locul muncii sectare — o colaborare strînsă, permanentă. A crescut atenţia acordată de catedre sportului de masă. S-a întărit capacitatea organizatorică şi maturitatea colectivelor sportive studenţeşti, care s-au dovedit organisme viabile, capabile să facă faţă problemelor puse sportului studenţesc din institute. Acestea nu sînt simple afirmaţii. La I.M.F. Tg. Mureş colectivul sportiv a instituit „Cupa celui mai bun an sportiv" pentru anul care va angrena procentual cel mai mare număr de studenţi la cele 10 discipline ale campionatelor universitare. La Politehnica din Oraşul Stalin, colectivul, împreună cu catedra, a reluat cu amploare sporită „Cupa Politehnicii", desfăşurată în acest an în cadrul campionatelor universitare. Mobilizaţi de colectivul sportiv, cu ajutorul organizaţiei U.T.M., studenţii Institutului de Mine din Petroşani au pornit să-şi amenajeze o nouă bază sportivă, cu terenuri de volei, baschet, handbal, tenis. Un nou teren de sport a răsărit şi în curtea Facultăţii de Ştiinţe Juridice din Cluj. Studenţii gălăţeni şi-au amenajat şi ei terenuri de volei, handbal, baschet, cu instalaţie de nocturnă. Sînt numai cîteva exemple din noianul celor care ar putea ilustra afirmaţiile făcute mai înainte.

PROFESORII PE STADIOANE!

A devenit un lucru obişnuit ca la campionatele universitare, alături de studenţi să ia loc în tribune profesori, conferenţiari, cadre didactice care asistă cu drag la aceste entuziaste manifestări studenţeşti. Conf. ing. Marin Rădoi, rectorul Inst. Politehnic, prof. univ. Th. Gheorghiu, rectorul Inst. Pedagogic, conf. I. Drăcea, decan la Inst. Agronomic, din Timişoara, ing. Ion Alexandru, decanul Fac. de Industr. Lemnului de la Oraşul Stalin, ing. I. Stoica, decanul Fac. de Electrotehnică din Petroşani, conf. ing. V. Hila şi conf. ing. I. Craus, decani la Inst. de Construcţii Bucureşti, prof. R. Ţiţeica de la I.P.G.G. Bucureşti, şi multe alte cadre didactice au putut fi deseori întîlnite pe terenurile care găzduiau campionatele universitare din acest an.

Discuţiile purtate pe marginea campionatelor universitare au scos în evidenţă şi o serie de lipsuri. Astfel, în unele locuri campionatele universitare au fost neglijate, dîndu-se întîietate altor acţiuni din calendarul competiţional (I.P.G.G., Inst. „Maxim Gorki" din Bucureşti, Fac. de Ştiinţe Naturale din Cluj etc.). Nu pretutindeni s-a dat atenţia cuvenită organizării primei etape atît la nivelul anilor (sau chiar grupelor) cît şi al facultăţilor. Alteori s-a „uitat" pur şi simplu să se organizeze etapa pe institut. Aşa s-a întîmplat, de pildă la Univ. „C. I. Parhon" Bucureşti, cu gimnastica, situaţie de neadmis dat fiind că peste 400 de studenţi ai universităţii practică gimnastica în cadrul orelor de educaţie fizică. Şi în acest an institutele de arte, în special cele din Bucureşti s-au complăcut în postura de codaşe în materie de sport, participarea la prima etapă fiind foarte slabă iar la cea de a doua aproape imperceptibilă. Încă nesatisfăcătoare este atragerea studentelor în activitatea sportivă, observaţie ce se referă în primul rînd la universităţi, institute medico-farmaceutice, institute pedagogice, unde elementul feminin este bine reprezentat în... cataloage, dar din păcate nu şi pe terenurile de sport.

Sînt doar cîteva constatări, fără pretenţia unei analize, pe marginea unei competiţii de masă care, desigur, a ridicat şi multe alte probleme. Ele vor fi dezbătute pe larg în asociaţiile studenţilor, în colectivele sportive, în comisiile sportive ale centrelor universitare, în cadrul catedrelor de educaţie fizică, pentru a se desprinde ce a fost bun, pentru a se lua măsuri de lichidare a lipsurilor constatate. Nu ne îndoim că aşa se va întîmpla, dar şi pînă atunci putem afirma, fără nici o rezervă, că ediţia 1960 a campionatelor universitare a înscris o nouă şi frumoasă pagină în istoria sportului nostru universitar, sport de masă.

I. MANOLIU